

eldiaquem'espera

LLUÍS DUCH

El prestigiós antropòleg, teòleg i monjo de l'abadia de Montserrat explica al CCCB com s'ha banalitzat la paraula

ES PODRIA DIR que tinc dues vides, dependent de si estic a Barcelona o al monestir. A Barcelona em llevo més tard, cap a les set o un quart de vuit, perquè sóc de naturalesa dormilega i allà aprofito per descansar una mica més, perquè sempre vaig curt de son. En realitat no són dues vides, sinó dues maneres diferents d'organitzar-me el temps. Al monestir tot té un ritme fix i les coses sempre es fan a les mateixes hores. A Barcelona tenim un pis a la plaça Lesseps. Un cop llevat, esmorzaré, resaré una estona i em posaré a treballar fins a les dotze. A quarts d'una tinc una reunió de treball per preparar el proper semestre. Quan acabi la reunió, tornaré al pis i dinaré. Després de dinar, llegiré la premsa –un hàbit que també tinc quan sóc a Montserrat–, i treballaré fins que arri-

“Tinc dues maneres d'organitzar-me el temps, dependent de si estic a Barcelona o al monestir, on tot té un ritme fix”

bi el moment d'anar al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). La meva conferència, que porta per títol *La banalització de la paraula*, és a les set, però arribaré al CCCB cap a dos quarts de cinc perquè tinc programades algunes entrevistes. M'agradaria que la conferència fos acompanyada al final d'un diàleg amb el públic. Parlaré de la crisi que patim actualment en diversos àmbits a partir d'un recordatori molt senzill, que l'home és un ésser de paraules –i per *paraules* entenc qualsevol forma d'expressió, sentiments inclosos–. Quan acabi la conferència, o bé aniré a sopar al pis, o bé prendré alguna cosa amb un company. Si faig això últim, cap a les deu de la nit ja seré al pis i encara tindrè temps de treballar dues hores més abans d'anar-me'n al llit.